Дерево тремо об дерево,
доки не народиться вона.
Вона помирає тільки раз,
тому бережемо її.
Ми знову виведем наші отари на наші гори
і за древнім полонинським звичаєм
проженемо крізь неї —
щоби ніяка пошесть не напала,
щоби жоден хижак не внадився,
щоби громи із блискавками не розігнали,
щоби підступний гад вим'я не виссав,
щоби злий дух у провалля не завів.
Ми бережемо живу ватру.
Ми заледве не стали отарою
на високім пасовиську.
Але коли ми навіть, як отара,
пройдемо крізь неї,
тоді дамо іншим дорогу до Сінаю.
Нас оберігає жива ватра,
але ми добре знаємо,
що кого жде
на високім пасовиську.